

עידן ארז כנגד כל הסיכויים

עידן ארז, בן כברי, עבד עם הפסל יחיאל שמי בשנותיו האחרונות. סיים את לימודיו במדרשה ב- 2006 בהצטיינות.

תערוכה זו היא השנייה שמציג ארז בכברי והיא המשך לעיסוקו בשאלות "[על הציור](#)". שאלות שבאו לביטוי גם בתערוכה שאצר לארז דורון רבינא יחד עם עבודותיו של מיכאל סגן כהן, בגלריה של המדרשה בתל-אביב.

"עידן ארז נמנה על דור שכבר עיכל את הגילוי של הציור של סגן כהן, דור שה"מגושם" ה"מקולקל" ה"ביזארי", ה"שעטנזי", מהווה עבורו קרקע פורייה ליצירה של ציור שנכנס ויוצא אל – ומתוך נימוסי השפה. הציור של ארז נע בין התענגות על ניואנסים ציוריים ווירטואוזיים וקומפוזיציונים, לבין שימוש ברטוריקה ציורית נואלת שמתחזה לעבודת מלאכה או לעקבות של יד בלתי מיומנת. הציור שלו מסרב לעקביות תמטית והוא נחוה כמיצוי של רגע ספציפי מתחלף שיש לו מסגרת ויזואלית מארגנת שונה כל פעם מחדש. זהו ציור שמסתכסך אל תוך עצמו. פיגורטיביות שהיא בו בזמן נקודת מוצא, הפתעה והפרעה לסדר ציורי מופשט." על רקע האירוניה המושחזת (והמעייפת לא פעם) של ה"הציור החדש" הופך הציור של ארז למקום שנאחז דווקא בפיכחון שיכולה לייצר התעמתות עם המושג "רגע אותנטי ועם הפוטנציאל התבוני שמכיל המושג "מבע אישי".

וכדברי עידן ארז "הרגע החיובי של הציור הוא אפוא, רגע קבלתו, הנסמך על חוויה סובייקטיבית- ניסיונית הקוראת לאמון. האינטואיציה נמצאת מאחורי המעשה והניסיון, אך גם מאחורי השיפוט וההערכה, מה שהופך את הציור למנגנון סגור הרושם מאמץ או קלות. הקומפוזיציה של הציור יוצרת חריגה. נוצר משטח שהוא מעין סימולציה לסביבה פיסולית.